

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2169/2016
07.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа пуномоћник Југослав Јовановић, адвокат из ..., против тужене Општине Сокобања, чији је законски заступник Општински правобранилац, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2979/15 од 12.07.2016. године, у седници одржаној 07.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2979/15 од 12.07.2016. године тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Алексинцу, Судска јединица Сокобања П1 361/15 од 14.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу, Судска јединица Сокобања П1 361/15 од 17.09.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА па је обавезана тужена да му на име неисплаћеног сменског рада за период од 20.06.2012. до 20.09.2012. године исплати износе ближе означене овим ставом изреке, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ, па је тужена обавезана да му на име неисплаћеног сменског рада за период од 20.06.2012. до 20.09.2012. године исплати износе ближе означене у овом ставу изреке, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу АА накнади трошкове парничног поступка у износу од 47.185,00 динара, а тужиоцу ББ у износу од 47.185,00 динара, са законском затезном каматом почев од 14.09.2015. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2979/15 од 12.07.2016. године преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца, заједно са трошковима парничног поступка, а тужиоци су обавезани да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 61.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у радном односу код тужене, при чему је тужилац АА распоређен на пословима ... и ..., а тужилац ББ на послове ..., све у Одељењу ... Општине Сокобања. Решењем Начелника Општинске управе од 08.06.2012. године тужиоцима је извршена промена трајања укупног радног времена у сменама тако што је решењем одређено да рад обављају у првој смени од 08 до 15 часова и у другој смени од 15 до 22 часа, док се суботом рад обављао у првој смени од 11 до 16 часова, а у другој смени од 16 до 21 часа. Одлуку о распореду радног времена по сменама доносио је руководилац Одељења .... На овај начин тужиоци су радили у периоду од 20.06.2012. до 20.09.2012. године и то у току недеље по шест дана у првој смени, а затим шест дана у другој смени. Из налаза и мишљења вештака економске струке утврђено је да тужиоцима зарада за утужени период обрачунавана множењем цене рада са укупним коефицијентом радног места тужилаца уз увећање основне зараде само за минули рад. Да је тужени обрачунавао увећање зараде за сменски рад од 26% од основне зараде тужилац АА остварио би зараду у износу од 22.736,81 динара, а тужилац ББ у износу од 25.361,10 динара, у месечним износима наведеним у изреци првостепене пресуде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилном применом одредаба Закона о раду усвојио тужбени захтев тужиоца.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом указује да је апелациони суд погрешно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилаца.

Правилан је закључак првостепеног суда да се у конкретном случају не ради о прерасподели радног времена, већ о сменском раду. На запослене у органима локалне самоуправе примењује одредбе Закона о радним односима у државним органима, па како питање сменског рада није регулисано овим законом, супсидијарно се примењују одредбе Закона о раду.

Према члану 108. ставу 1. тачка 2. и ставу 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ...) запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду за рад ноћу и рад у сменама, ако такав рад није вреднован код утврђивања основне зараде - најмање 26% од основице. Основицу за обрачун увећане зараде чини основна зарада утврђена у складу са законом, са општим актима и уговором о раду.

Пошто рад тужилаца у сменама није вреднован код утврђивања основне зараде, правилно је првостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев правилно закључивши да тужиоци имају право на увећавање основне зараде по основу рада у сменама који су обављали у спорном периоду. Из наведених разлога, постоји обавеза туженог послодавца да тужиоцима исплати разлику између исплаћеног износа по основу зараде и вредности увећане зараде од исте основице за 26%.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић